

El llibre de poemes

Eren les vuit de la nit, ja s'havia fet fosc i esperava al llit acostada sota els càlids llençols a la meva estimada mare que estava netejant la cuina després del sopar. Des de la finestra contemplava el grandió i esplèndid cel negre decorat amb les brillants i magnífiques estrelles, amb la lluna més bonica, pàl·lida i rodona que havia vist mai. Aquella nit era freda, ho recordo bé i la finestra estava tancada, però des del meu llit vaig sentir la curiositat d'obrir-la per veure els horitzons de les cases que m'envoltaven. Va ser llavors quan la meva mare va aparèixer obrint la porta de la meva habitació. A les mans, avui, hi portava un llibre gros, mai m'havia semblat veure'l a la col·lecció de llibres per a nens de la meva edat, però la seva tapa marró i el punt de llibre que sobresortia de les pàgines li donava un aspecte misteriós:

- *Llibre de poesies*, t'agrada la idea?- Em va preguntar la mare amb un gran somriure -, crec que el meu rostre de fàstic va ser una clara resposta per a ella. La poesia no m'agrada i menys la de l'escola, sempre tracta dels mateixos temes. La mare va observar amb il·lusió el llibre, per a ella tot podia ser un repte i m'imaginava que el d'aquella nit era que m'agradés.
- Va filla, segur que és millor del que t'esperes, estas preparada per endinsar-te en un món ple de tot allò que la teva imaginació pot somiar?
- Mare, no m'agrada la poesia -, vaig renegar - sempre són els mateixos temes i no vull llegir això.

La meva mare, en canvi, ja havia obert el llibre per a donar-li màgia a la situació. Va seure al meu costat i va esperar. Vaig sospirar però obedientment vaig seure bé per llegir correctament i em vaig fixar en els detalls del llibre. L'índex era increïblement llarg, tenia moltíssims títols de poemes i semblava molt interessant però per no deixaria guanyar a la meva mare tan fàcilment i vaig fer com si no m'importés:

- Avui em toca llegir a mi. Digues un número del 1 al 345 - Va dir la meva mare fixant-se en l'índex amb il·lusió -.
- El 35 - Vaig contestar sense ganes. La mare va començar a buscar amb el dit el número fins que el va trobar i en va llegir el títol en veu alta.
- El 35 és un que es diu *El petit cirer*, sembla interessant, oi? - Va començar el poema que sense ganes vaig començar a escoltar; però finalment em va enfonsar en aquell petit poema, en aquella curta història que em va emocionar.

El petit cirerer

En un cirerer ple de color

Una noia petita i bonica el mirava amb temor

Per què em tens por? Va preguntar el cirerer.

És que ets tan bonic que com tu vull ser

La teva flor rosa i delicada

És tan bonica com si d'una fada fos enviada,

Vull ser com tu perquè tu tens unes flors

Que per sempre quedaran en els meus bonics records.

Vols que t'expliqui una meravellosa història?

Que vaig viure quan em consideraven escòria.

Tothom de mi es burlava i trepitjava,

Però la teva família sempre era salvada.

Recordo un bonic dia de tardor,
Que un noi alt em va agafar una petita flor
La hi va oferir a la seva preciosa parella
I es van prometre una preciosa filleta.

Han passat deu anys d'això
I el noi va patir una greu infecció,
Tot i així va intentar-ho suportar
I per la seva filla ho va aguantar.

Aquell noi tots els dies em va regar
Fins que les burles cap a mi van cessar.
Les meves flors van créixer,
I la nostra amistat va començar a néixer.

Va ser llavors que de tu vaig prometre cuidar
I de fer-te una bona dona i noia vaig intentar,
Quan tu dubits del teu lloc al món,
Recorda que tothom es confón.

No vaig tenir paraules, no m'imaginava que dins d'un poema es pogués explicar una història, no entenia per què al principi la noia tenia por del cirerer però em va agradar, tots els poemes que havia llegit eren poemes sobre les característiques de les persones o dels objectes. Quan la mare va acabar de llegir-lo em vaig quedar bocabadada i sorpresa, la meva mare em va mirar amb

un gran i àmpli somriure i va tornar a l'índex per continuar llegint aquells magnífics poemes.

- Per la teva cara veig que t'ha agradat - Va dir amb un somriure - Ara quin vols llegir?

Em vaig acostar al llibre i vaig llegir els títols d'alguns dels poemes. N'hi havia tants que no em podia decidir, fins que vaig veure'n un que em recordava a un problema que havia tingut amb una amiga.

- *L'amistat i la seva bellesa*, el 149 - Vaig proposar a la meva mare.

- Et recorda al problema que tens amb Claudia, oi? - Va preguntar-me.

Després d'uns segons de silenci vaig assentir amb el cap, em va mirar amb llàstima, però li vaig recordar que volia llegir aquell poema. Amb una de les seves mirades va començar a passar les pàgines del llibre ràpidament fins que la va trobar. Al poema hi havia dibuixos bastant bonics i simbòlics, la mare em va abraçar i a continuació em va donar un petó al cap.

L'amistat i la seva bellesa

L'amistat és com un tresor

Perquè no es troba a tots els llocs.

No té preu i val més que l'or,

però davant d'un problema intenta ser el teu para-xocs.

Hi ha diversos tipus d'amistats,

Però aquestes coses no es poden triar,

Perquè quan tens amics de veritat

Les vostres diferències es comencen a anular.

No compartiu la mateixa sang

Pero us tracteu com germans;
I encara que les burles i les bromes mai cesen,
El respecte i l'amor mai es trenquen.

I és que una amistat vertadera
Mai diners ni popularitat anhela,
Les baralles potser mai acabaran,
Pero el perdó sempre s'ha de donar.

I aquest és el meu poema
Que malgrat l'esforç sembla una mica hortera,
Però del tema que avui hem parlat,
Espero que als vostres cors s'hagi quedat.

Abans que acabés de llegir, jo ja m'havia adormit. En veurem, la mare em va col·locar bé al llit i em va posar els llençols a sobre, va esperar uns segons per veure si estava totalment adormida. Em va fer un petó, es va aixecar silenciosament i es va dirigir cap a la porta on l'estava esperant el meu pare. Només vaig escoltar uns lleus murmurs entre ells i el soroll de la porta en tancar-se. Aquella nit vaig somiar amb el cirerer i el nen, aquella bonica amistat que tenien. Estava impacient per saber quin poema em llegiria la meva mare l'endemà.

Llengua Catalana
Narrativa
El llibre de poemes
Categoria B
Natalia Sánchez Aparicio
Institut Rafael Casanova